

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji
in nepremožni kmetovalci
plačajo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Poldne čebelnega panja. — Nekaj znanega in neznanega pri združevanju čebel, ali davanju matice. — Podrezovanje čebel na spomlad. — Kratko poročilo II. občnega zbora Kranjskega čebelarstva v Ljubljani. — Družbena naznanila.

Poldne čebelnega panja.

(A. Hannemann v Braziliji.)

(Sklep.)

Konečno naj odgovorjam še na prašanje: Kaj pa s panjem storiti, ktereга poldne in zrelost smo prezreli in zaradi okoljšin ne kaže umetnega roja delati? Tak panj je le na mast rediti; težji ko bo v jesen, več dobička nam bo vrgel. Tedaj je treba ga k delu priganjati. Marskdo bo mislil: za čemú to? čebele so že same po sebi marljive in če ne: s čem jih bomo priganjali? Res je, čebele so po svojem naturnem nagonu pridne bolj, kakor ktera koli žival; ali vendar je tudi res, da čebele vedó prav dobro postaviti, če po svojem naturnem razumu vidijo, da so za zimo preskrbljene. Mislim, da je marskteri čebelar to skusil, ki je močnemu panju prazne panje podstavljal, ali jih nakladal, pa nikjer kaj zdatnega dobil. Moje skušnje so me prepričale, da nakladanje ne vzbuja čebel takó k delavnosti, kakor če se jim medú odvzame. Mislim, da je to tudi prav naravno: gotovo čebele vedajo, koliko potrebujejo čez zimo, rojiti ne mislijo, tedaj za čemú trud? Se jim pa medú odvzame, tedaj čutijo svojo zgubo in revšino; želja po imetju, skrb za zimo jih sili in vzbuja pridno strdi nanašati, dokler praznih prostorov ne napolnijo. Tedaj čebelarji, kateri imate močne panje, lepo vreme in obilno paše, napravite si in rabite pridno médmetalnice. Gotovo se vam bodo kmalo splačale in bote imeli še veselje občudovati veliko pridnost svojih ljubih živalic. Res je, da tudi v naklado ali podklado nanašajo, ali vendar toliko pridnosti nisem opazoval, kakor če sem panju dva, tri sate vzela, méd izmetal in prazno satovje nazaj dal — v dveh dneh, véasih celó v enem dnevu je bilo satovje spet napolnjeno.

Le škoda, da se jaz tega pomočka ne morem poslužiti, ker méd je pri nas v Braziliji pregost. Pri nas pa je tudi zastoj čebele zadrževati, da bi ne rojile

ter jih siliti, da bi namesto tega obilniši medú nanašale; roje pri nas edino le suša ustavlja, ker tedaj začne paše primanjkovati. In tú sem imel dostikrat priliko občudovati, kako čebele vedó za svoje ohranjenje skrbeti ter po svojem naravnem nagonu dalje v prihodnost viditi, kakor pa človek. Popolno sem se tega prepričal o suši l. 1873. Zato se mi prav nepotrebno zdi vedno pretresovati: Ali je koristno čebelam braniti, da ne rojijo? in kdaj je naj boljše umetne roje delati? Poglavitna reč je dobra paša; če te ni, za čemu umetne roje delati? Če je pa paše zadosti, za čemu roje zabranovati? Vse in povsod po enem kopitu delati, se ne da. Umen čebelar naj le razne okoljšine svojega kraja vé dobro k svojemu pridu obrniti, in bo od čebelarstva povsod kaj dobička imel — več ali manj, kakor je kraj in okoljšina.

Neumnost je pa gotovo velika in ne kaže umnega čebelarja, če kdo misli, da se pri čebelarstvu povsod in vselej da po enakem načinu delati. Le veselje je povsod enako in pa naravne postave, vse drugo se ravná po kraju, deželi in okoljšinah. Kdor jih zna bolj k svojemu pridu obračati, tisti je tudi umnejši gospodar sploh; še posebno pa velja to od čebelarstva.

Tú mi bodi dovoljeno, še svojo dozdevno misel izreči, čeravno se neobhodno s člankom ne veže. Tedaj le memogredé: Od začetka, kadar so bile matične odgojilnice na dan prišle, sem večkrat mislil (znabiti še marskateri čebelar z menoj): Za čemu to? Premišljeval sem reč pa vendar in tudi poskušal, in zdaj se mi dozdeva, da matične odgojilnice znajo še prav imenitne biti in da brez njih ne bo nobeden umen čebelar več hotel čebelariti. Posrečilo se mi je namreč, da sem imel v dobrih letinah po 120 do 140 funtov težke panje (enkrat čelo 165 funtov težkega), kar sem s tem dosegel, da sem o naj boljši paši matico za kake tri, štiri tedne priperl. Imel sem pa s tem delom mnogo sitnosti, kakor si lahko misli vsak čebelar, in zdaj se mi je začelo jasni ter sem če dalje bolj spoznoval namen in potrebo matičnih odgojilnic. Prizadeval si bom tudi zanaprej vsestranske poskušnje z njimi izvrševati. Kar bom skušaje izvedil, bom tudi v prid čebelarstvu priobčil.

Nekaj znanega in neznanega pri združevanju čebel ali premenjevanji in dodavanji matice.

(Sklep.)

To delo je tako priprosto in naglo izvršeno, da čebel celó pokaditi ni treba. Za čemú jih tudi mučiti in dražiti? Za matico gredó vse rade, voská in strdí jim pa ne mislimo jemati! Tako zalezovalno prežanje in čakanje matice je zlasti novincem svetovati, kedar želijo močnemu, polnemu panju matico vzeti, ali je kakor si bodi zamenjati. Močnemu, polnemu panju matico vzeti je mnogokrat tudi izvrstnemu čebelarju težavno, novincu pa skoraj nemogoče; takó pa jo lahko tudi novinec dobí, le počakati je treba včasih kaki dan dalje, kakor bi si znabiti kdo želim. Tako n. pr. sem jaz preteklo poletje 8. julija opoldne práv čebelnemu panju matico vzela, ker mi je bila prestara ter sem se bal, da bi panj pešati ne začel. Čez tri ure sem mu dal zadelano matično zibelko, ktere starosti nisem prav vedil.

Ker ravno tisti dan nisem pred časa imel, sem šel še le zvečer o 10. uri pogledat, kaj začne. Videl sem, da je zibelka prazna in mlada matica blizo tam okoli lazila. Tako je imel panj v desetih urah brez vsega nadleževanja mlado matico, ker sem mu bil dodal prav po naključji popolno zrelo matično zibelko. Kmalo je bila mlada matica oprášena in panj mi je prav dobro napredoval.

Drugi načini dodavanja ali premenjevanja matice se opirajo na soznanjenje ali porazumljevanje nove matice s ptujim ljudstvom. Pomočki k temu so matičnica, celično pokrivalce in matična odgojilnica. Meni je matičnica v katero se matica za nekoliko časa pripré in tako čebelam dá, že naj ljubša in se mi najbolj pripravna zdi matica soznaniti s ptujimi čebelami. Naj ložej se tako matica panju dodá in tudi naj ložej pogleduje in če bi znalo potrebno biti, tudi iz panja vzame; s celičnim pokrovcem ali matično odgojilnico je delo že veliko težje ter za matico tudi nevarniše.

Mnogo čebelarjev ima navado pri dodavanji ali premenjevanji matice nekoliko lastnih čebel za spremstvo z matico dajati. Po mojih opazovalnih skušnjah je tako ravnanje popolno napačno. Tako n. pr. si čebelar pri kakem čebelarskem prodajalcu naročí rodovitno matico ter jo dobi v malem zabojčeku s kakimi sto spremljevalnimi čebelami. Matico potem predene v matičnico ter jo oblegovana s spremljevalnimi čebelami देने v nov nji namenjen panj. Jaz mislim, da je tako dodavanje in spremljevanje matice naj slabejše, kar se more čebelar umisliti. Pogostni primerljeji, da bo takó dodana matica v novem panju zadavljena, me v mojih mislih le še bolj potrdujejo. Reč mislim, da je jasna. Če panj vé, da matice nima in tudi zalege nima, iz ktere bi si jo zamogel izgojiti, bo v matičnici zaprto osamljeno matico brž oblegal in pital; gotovo pa ne tako naglo, če mlada matica pride s spremstvom. In če se matici tudi nič hudega ne zgodi, dokler je priperta ter čebelar že misli, da bo vse dobro; pa komaj je matica iz ječe, je že tudi zadavljena. Jaz mislim, naj bi bila matica prišla sama, bi ne bila takó v nevarnosti, kakor ker je prišla z životno stražo. Kakor že rečeno in vsem znano: brezmatične čebele novo matico navadno rade sprejemajo, tudi je matica že po naravnem nagonu med ptujimi čebelami bolj previdna in pazljiva, če je sama, kakor če jo spremljejo lastne čebele; nasproti pa so ptuje čebele ravno v tej meri bolj ljubosumne ter straženi matici nič kaj ne zaupajo. Ni li tudi druga žival na ptujem bolj plašna in nekako bolj pazljiva, kakor doma? Ni li vsaka došla žival domači nekako sumljiva ter jo ogleduje, ovohuje in na zadnje mnogokrat zapodí! Ravno tako je s čebelami. Vsih raznih primerljejev pač tú ne morem omeniti, zakaj da brezmatičen panj pridejane mu matice ne sprejme, ampak jo zadavi, vendar pa mislim, da je tega mnogokrat krivo — spremstvo. Zatoraj kdor si kupi oplodeno matico, naj jo samo zapre v matičnico in tako brezmatičnemu panju dodá; spremljevalne čebele pa naj spusti, da si same v raznih panjih vhod in sprejem priberačijo, ali prisilijo kakor same vedó in znajo.

Čebelarji dajejo navadno zaprti matici nekoliko medú za popotnico; jaz ga od začetka nisem dajal. Ko sem pa pozneje sam vidil, da je matica od pridejanega medú vživala, ga tudi jaz vselej nekoliko v jetnišnico denem in mislim, da ne more nikakor škodovati.

Konečno se povračam na prvi način združevanja čebel ali premenjevanja matice ter trdim, da je pižem naj bolj pripraven za vsako tako delo, le eno veliko

napako imá, da se panj in čebele le težko in čez dolgo časa navzetega duhá znebijó. Je li komu znabiti bolj pripravna dišavna snova znana?*) Le poskušaje in posvetovaje dospemo do najboljšega vspeha našega delovanja.

Podrezovanje čebel na spomlad.

(A. Töpler, učitelj v Šleziji.)

Marsikje imajo čebelarji navado čebele na spomlad podrezovati. Komaj je začela vrbovina razevitati se, že iščejo zarjavene podrezilnike: „da čebele ne bodo postavaje preveč jele“ pravijo in „da bodo zanaprej pridniše več voska in medú nanosile. Res prostora jim dovolijo veliko, ker navadno spodrezujejo dve tretjini satovja ter tretjo tretjino v sredi panja viseti pustijo. Je tedaj prašanje: Se li potrduje tako ravnanje? Je čebelarju in čebelarstvu sploh v dobiček ali v škódo? Nasledek takega ravnanja, mislim, da spozná in obsodi na prvi trenutek vsak umen čebelar. Mnogokrat je o tistem času ne le hladno, ampak tudi mrzlo in na kupček ostalega satovja pritiska mrzlota od vseh strani, ker satovje prazno ali polno jim ne daje nobenega zavetja. Prehlajenja zalege je skoraj vselej kolikor toliko; slabih nasledkov prehlajenja pa na bom razlagal, ker jih gotovo vsak čebelar vé. Naj nastane še neugodno vreme, žuga panju lakota; tedaj ga je treba pridno pitati, ali pa pogine in če ne, saj tako oslabí, da tak panj čebelarju ne bo nikoli ne v veselje, ne v dobiček. Dalje se tak panj zamore le počasi razvijati, če je lepo vreme; če je pa slabo vreme, hira in hira, dokler za jetiko ne umrje. Zalege namreč nimá kam postavljati; preden, novo satovje postavi, zgubi že veliko časa. To je v lepem vremenu; kaj pa če nastopi mrzlo vreme? Takrat zalege kar ne more delati, ker medú nima; iz panja mu ga je vzel čebelar, zunej neugodno vreme.

Zato vidimo, da v krajih in deželah, ker je tako spomladno podrezovanje v navadi, čebelarstvo le životari in se na vikšo stopnjo ni nikoli moglo povzdigniti. V deželah pa, ker se čebelarstvo res za oddelek kmetijstva imá in gojí, ni tako spomladno podrezovanje nikjer v navadi.

Razločujemo pa podrezovanje medú in podrezovanje voska. Navadno odjemanje medú naj se izvršuje v jesen, kedar čebelna paša mine; vendar pa ni nič napačnega, če se panju nepotreben méd tudi na spomlad vzame. Čebelar naj le pazi, da panju toliko medú pustí, da se mu tudi zarad daljšega neugodnega vremena ne bo treba lakote bati in da izrezano satovje nadomesti s praznim satovjem.

Kadar čebele zarad preobilnega medú nimajo praznega satovja, takrat tudi zalege ne nastavljajo t. j. tak prepoln panj le toliko zalege nastavlja, kolikor ima praznega, nikoli pa čebele ne jedó zato obilniše, da bi s tem satovje medú spraznile

*) Znabiti bencoe, vanilja, meta i dr.? G. Kleine je svetoval pižem o ropanji. Dejal je zvečer v oropani panj nekoliko pižma ter ga zjutraj spet ven vzal. Oropani panj je tako sovražnika ložej spoznal in ga tudi pogumniši odpodil. Naj boljše bi bilo ropniku takega duhá dati, ker bi s tem sam sebe povsod naznanoval ter tako bil prisiljen domá ostati in pošteno delati.

in zalego nastavljal. Panj z več praznim satovjem, bo nastavljal več zalege (če ima sicer mlado, rodovitno matico) kakor enako težek in čebelen panj z manj praznim satovjem. Zato potrebujejo močni panji, ki imajo mnogo praznega satovja naj več medú spomlad, ker tudi naj več zalege nastavljajo.

Kdor hoče satovje podrezovati zarad voska, sme le praznega (strdí in zalege) do gnjezda spodrezati, kdor bi hotel pa satovje še iz gnjezda izrezovati, da bi več voska napravil, bi le v svojo naj večo škodo podrezoval. Izvrstni čebelar Dathe pravi: „Kdor svojim čebelam gnjezdo podere in odnese, ta življenja čebelnega ne pozná. Tako delovanje je pri čebelarstvu vnebovpijoči greh in večina satovja s trotovnó zalego je nasledek tega. Pri premakljivem satovji je treba na edino prásanje prav odgovoriti, namreč: Je li koristno dopuščati, da čebele v gnjezdu samé satovje postavljajo, če zamore čebelar panju pripravnega satovja dati in tako postavljanje satovja čebelam zabraniti? Kdor odgovarja z „da“, dejansko čebelarstvo malo umé“.

Dandanašnji zagovarjavec spomladnega spodrezovanja se opirajo na tiste vzroke in razloge, kakor nekdanji stari čebelarji. Trdijo namreč, da čebele delajo potem bolj pridno, da matica nastavlja več zalege, da toraj tudi več medú nanesejo in pred rojijo.

(Konec prihodnjič.)

Kratko poročilo II. občnega zbora čebelarskega društva v Ljubljani 7. aprila 1875.

Drugi občni zbor čeb. društva je začel predsednik vis. blag. baron Rožič s kratkim pozdravljenjem navzočih udov nemški in slovenski. Udov se je bilo zbralo prav malo; bil pa je tudi prav neugoden čas. Imel je ravno takrat deželni zbor svojo sejo; tako tudi podporno duh. društvo; vrh tega se je bilo zarad dolge zime ravno poglavitno poljsko delo začelo.

Razpravo je začel podpredsednik g. Jerič s poročilom delovanja Kranjskega čebelarskega društva od ustanovljenja 30. julija 1873 do današnjega zbora 7. aprila 1875. Poročilo priobčimo v prihodnjem listu.

Začel je razgovor visokočastiti blagorodni gospod predsednik ter dokazal, da zarad spremenjenih okoljšin je potrebno nektera pravila nekoliko spremeniti, če hočemo, da se društvo ohrani ter zamore na lastnih nogah stati. Naznanil je, da je društvu odrečena vsa državna podpora, akoravno je bila podpredsedniku dr. Razlagu od c. kr. ministra kmetijstva ustmeno zagotovljena.

Z začudenjem je bilo sprejeto naznanilo o ravnanji gospoda ministra kmetijstva. 16. rožnika 1874 je bila podpisana prošnja za državno podporo in brž v kratkih dneh oddana. Po ustmenem zagotavljenji dr. Razlagu, kateri se je ministru zraven pismene zahvale za predlansko podporo še ustmeno zahvalil in osebno poklonil, smo se državne podpore večé ali manjšé (po okoljšinah) zaupno nadejali, ter začeli meseca septembra, ker so udje le čedalje bolj pritiskali, razno čebelarsko orodje za polovično ceno oddajati. Al žalibog, da smo se spet v novič prepričali, koliko je nevarno na medvedovo kožo piti, preden je v rokah. Še le 8. decembra

je v nekem odpisu do c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani tudi nas se spomnil, ter rekel, da podpore ne more dati, ker ni denarja in ker iz poročila c. kr. kmetijske družbe ne razvidi nobenega vspešnega delovanja čebelarskega društva. Pa tudi takrat odbor ni odgovora dobil, ker prošnja ni šla po njenem posredovanji. Zanimavni odgovor smo še le prejeli 21. prosinca t. l., potem ko ga je odbor malo manjka da ne z lučjo gredé od Poncija do Pilata iskal. Iz navedenega odpisa smo pa vidili, da za nekaj je kranjsko čebelarsko društvo vendar tudi gospodu ministru kmetijstva dobro. Naša kmetijska družba je namreč prosila za podporo, da bi neki spis o čebelarstvu zamoglo na svitlo spraviti. Gospod minister je tudi to prošnjo zavrgel ter rekel, da ne vidi potrebe spisa na svitlo spravljati, ker čeb. društvo tako svoj časopis izdaja. Kakor nam je žal, da c. kr. minister kmetijstva tako malokje vidi potrebe čebelarstva, tako se vé da nam vso podporo nadomestuje priznana pohvala!*)

Še večje začudenje je obudilo naznanilo predsednikovo, da v prejšnjih letih, ko je c. kr. ministerstvo kmetijstva še vsim čeb. društvom državno podporo delilo, je v istem času Moravskemu čeb. društvu v Brnu toliko podpore (nektero leto tudi čez 2000 gld.) kakor vsim čeb. društvom vsih 14 kronovin vkup! Zato je vse navzoče prav zadovolil očitni ugovor ali protest, kterega je g. predsednik z vzvišenim glasom izrekel zoper tako ravnanje, s kterim se našemu društvu vsa podpora odbija. Gospôda moja, je rekel dalje, ne izrečem, koga moj očitni ugovor bolj zadeva: c. kr. ministerstvo kmetijstva, ali našo c. kr. kmetijsko družbo. Čudno je in skoraj nevrjetno, da bi c. kr. ministerstvo neresnične izgovore iskalo ter poročilo kmetijske družbe dolžilo, saj nam državno podporo da, če hoče, ali tudi odreče, kadar hoče. Čudno in enako nevrjetno je pa tudi, da bi čeb. društvo naša kmetijska družba črnila ter mu podporo odbijala. Da bi ne bila od našega delovanja nič vedela, je komaj misliti; saj imamo družbeni list, ki je vse naznanoval. Če tudi list ni popoln, če tudi bi bilo želeti, da bi bili več storili, vendar izrečem očitno: Kdor si upa v pol drugem letu boljše in več storiti, naj se le oglasi, mu odbor berž prvi sedež prepusti. Da bi bilo čebelarsko društvo c. kr. kmetijski družbi napoti, si ne moremo misliti zakaj? Saj ima vendar z njo vred le blagor dežele in povzdigo koristnega, pa zanemarjenega oddelka kmetijstva pred očmi! Gotovo čeb. društvo ne gré med dandanašnje sleparske vstanove; denarne moči, s kterimi društvo dela, so premajhne, da bi zamogel odbor zraven obogateti. In spet tú rečem, kdor vé kaj očitati, naj se le oglasi, bo vse povrnjeno. Kaj nam je tedaj od vsega tega misliti? No, kar si kdo zarad tega misli, nismo odgovorni.

Potem je g. predsednik povdarjal, da ravno zato, ker je odbor kaj tacega pričakoval — le ne tako naglo — je tudi za prihodnost poskrbel, ter sklenil nasvet, da se nekoliko plača povikša in tako društvo ohrani. Malo povikšanje: 25 krajcerjev za kmetovalce in učitelje, 50 kr. za druge ne bo nobenega ravno bolelo, društvu pa le veliko pomaga. Zatorej želi, da bi zdajni občni zbor vse okoljšine dobro preudaril in odborovemu sklepu o spremenjeni §§. 5., 6., 7. in 10 pritrdil.

*) Naj pri tej priliki še dostavimo, da odbor je nemudoma prošnjo za podporo ponovil, ter tudi svoje poldrugoletno delovanje s številkami razjasnil; ali do zdaj je gosp. minister kmetijstva še vedno v zimski plašč molččnosti zavil.

Potem se je začelo prav živahno razgovarjanje o nasvetovanem spremenu §§. 5., 6., 7. in 10. društvenih pravil, ktere ga so se skoraj da vsi pričujoči kolikor toliko vdeležili, posebno pa so se ga vdeleževali pręčastiti gg. o. Salvator Pintar, gvardijan ljubljanskega samostana, Matija Arzenšek, župnik v Grižah na Štajarskem in Anton Jugovic, župnik v Borovnici, vsi trije znani izvrstni čebelarji.

Sklenjeno je bilo, društvo na vsako vižo ohraniti, toraj tudi zoper malo povikšanje letne plače ni bilo nobenega resnega ugovora. Posebno je bila občna želja, da bi se čebel. društvu več kmetiških čebelarjev po Slovenskem upisalo, ker ravno za kmetiške čebelarje je društvo naj potrebniši in naj koristniši. Župnik Arzenšek je obetal iz pridišnice oznaniti, kdaj bo podučevaje o čebelarstvu govoril ter upa s tem mnogo udov pridobiti. Moramo reči, da je to izvrstna misel; želeti je le, da bi tudi drugi duhovniki, kteri so čebelarji, tako ravnali in bi društvo imelo kmalo dovelj udov, da bi mu za podporo ne bilo treba beračiti; ker gotovo se ne motimo, če trdimo, da polovica duhovnikov je kolikor toliko s čebelarstvom pečá. Tudi župnik Jugovic obeta svoje storiti in ne dvomi, da se bo število društvenikov kmalo narastlo, če zdajni udje svoje storijo, ker „čebelarji so kakor tobakarji, ki se povsod berž sprijaznijo in povsod skup deržijo.“ Enako je zatrdoval preč. O. Salvator, ki deželo in ljudi dobro pozná, da ni dvoma, da se čeb. društvo ohrani ter kdaj še veliko drevo postane, le pridnega sodelovanja je potrebno in pa malo poterpežljivosti, ker dobra reč le sčasoma raste.

Sprožil je potem g. župnik Arzenšek misel, katero smo že lansko leto v družbenem listu omenili in katero je poročevalec tudi danes imel pripravljeno, namreč: Naj bi se napravile po deželi male družbice povsod, kjer je kaj več čebelarjev v okolici ter naj bi predsedniki blagovolili tudi letno plačo od sosednih udov prejemati, ker pošiljanje denarjev dandanašnji izvedenemu res malo truda prizadene, prosto ljudstvo je pa še vedno v takih rečeh okorno; kar mu tudi zameriti ni. Saj ravnajo tudi podružnice kmetijske družbe ravno takó. Da se poročilo preveč ne raztegne le dostavljamo, da je bilo konečno vredniku Jeriču naročeno, naj osnuje mali načrt, kje bi se znale take družbice vstanoviti. Vrednik prav rad prevzame nalogo ter bo po porazumljenji z nekterimi čebelarji načrt izdelal. Bi le ne bilo dobro, ko bi vneti čebelarji se sami oglasili, kje take družbice želijo osnovati? Delo bi bilo polajšano in mnogo čebelarjem ustrezno. Že danes kličem vsim vnetim čebelarjem, zlasti duhovnikom — na njih je vselej naj več ležeče: Bratje! delajmo! Je kvasú tudi malo (še prav 200 slovenskih udov ni! nemški zanaprej gotovo odpadejo) vendar je kvas, ki se bo narastel, le počakati je treba, da shaja. Pokažimo, da tudi brez državne podpore si znamo sami pomagati. Saj je res — naj se mi ne zameri, da to vedno povdarjam — saj je res, da toliko čebelarjev je malokje, kakor primeroma po Slovenskem, toliko veselje do čebelarstva pa znabiti nikjer, da bi čebelarsko društvo ne moglo na svojih nogah stati? Gotovo, stalo bo in mnogo dobrega storilo, če le sami hočemo. Tedaj delajmo! gré za čast, gré za dušno in telesno blagostanje Slovencev. Zakaj? bote precej spoznali, ker

konečno je bilo sklenjeno, da nemški društveni list izhaja le še do konca leta, ker so udje svojo letno plačo že večidel poslali, zanaprej bo izhajal samó slovenski list, da se tako stroški pomanjšajo. Ravno tako je bilo

sklenjeno, da plača za društvenega čebelarja jenja precej, ker ni upa, da bi se tako hitro dal osnovati kak poduk o čebelarstvu. Tudi stroški za bukvarnico in vezanje nakupljenih knjig odpadejo. Predsednik je blagodušno obljubil vse knjige po nakupljeni ceni v svoj račun vzeti in tako se tudi že izdani stroški ali dolg pomanjša. Le za razstavo čeb. orodja ni bilo nič določeno, ker radi bi jo ohranili dobro vedé, da enkratni ogled orodja več koristi, kakor desetkratno naj natanj-čnije popisovanje, ali tudi priobčenje v podobah, le nevedo kako zavolj štroškov. Znabiti bi bilo tudi tú dobro, ki bi rodoljubi svojo misel razodeli.

Spremenj §§. 5., 6., 7 in 10 je bil potem po odborovi osnovi sprejet (glej prilogo k štev. 9. in 11. l. 1874). Kadar ga vlada potrdi, pošljemo vsim udom prenejena pravila.

Računa za leta 1873 in 1874 sta bila pregledana in potrjena.

Drugi govori so se zavolj poznega časa opustili. Ravno takó posebni nasveti, in predlogi, ker ni bilo nobenih naznanjenih, dotičnih pa je bilo med razgovarjanjem že tako dovelj izrečenih. Gospod predsednik je opoldné drugi občni zbor čebelarskega društva sklenil.

Pripoznati moramo, da je predsednik vis. blag. gosp. baron Rožič sejo vodil prav izvrstno in popolno nepristransko. Pač ie enkrat zoper nas glasoval, ko je šlo za društveni list, pa je tudi javno izrekel, „da glasuje le kakor rojen nemeč, ker želi z nemškimi listom v dotiki z nemškimi čebelarskimi družbami ostati (želeli bi tudi mi, ko bilo bi le mogoče), da pa drugi kot Slovenci zarad varčnosti moramo le za slovenski list glasovati.“ Naj bi imeli mnogo takih nepristranskih nemcev, kako lahko bi se z njimi Slovenci porazumljevali!

Tako je bil končan drugi občni zbor kranjskega čebelarskega društva. Želimo, da bi bilo naše čebelarsko društvo po zboru prerojeno in poživljeno; kar tudi bo, če le sami hočemo. Bog daj srečo in svoj blagoslov!

Družbena naznanila.

Vsim našim udom naznanujemo, da bomo zanaprej 1 panj udom, kateri se za-nj oglasijo, za polovično ceno kakor do zdaj dajali, ker vemo, da ga nekteri za izgledni panj potrebujejo. Naj udje malo potrpijo, ker za zdaj ne moremo več storiti.

Graško čebelarsko društvo udom naznanuje, da jim to leto ne more družega dobička nakloniti, kakor da jim daje panj 50 kr. cenejše, kakor sicer velja, ker ni za l. 1875 od ministra kmetijstva nobene podpore dobilo.

Dopisniku iz Zatične odgovarjamo: Ne za prihodnje leto, ampak le za letos tirjamo letno plačo, ker jih je še mnogo, ki je niso odrajtali, dasiravno list vedno prejemajo.